

DE VROUW DIE TERUG MOEST

BENGT'S DOTTER

DE VROUW DIE TERUG MOEST

Vertaling Ydelet Westra

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

Dit fragment uit *De vrouw die terug moest* van Lina Bengtsson wordt u aangeboden door HarperCollins Holland. Deze uitgave is niet bestemd voor de verkoop.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Lina Bengtsson
Oorspronkelijke titel: *Annabelle*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 Ydelet Westra
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Foto auteur: Lina Bengtsson
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0098 5
ISBN 978 94 027 5518 3 (e-book)
NUR 305
Eerste druk mei 2018

Originele uitgave verschenen bij Bokförlaget Forum, Stockholm, Zweden.
De Nederlandse vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Bonnier Rights, Stockholm, Zweden

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited * en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Het was begin juni, en helemaal donker werd het 's nachts niet meer. Fredrik Roos zat in zijn auto en keek uit over de mistige velden. Hij wist dat Annabelle altijd door deze weilanden afstak en haar eigen paden in het hoge gras had platgetreden. Uiteraard had Nora het haar verboden hier 's nachts te lopen, maar Fredrik wist dat ze het toch deed, en hij begreep haar wel. Door Nora's strikte uitgaanstijden was elke minuut kostbaar. Hij hoopte dat hij zijn dochter zo dadelijk over het veld aan zou zien komen lopen, in de blauwe jurk die kennelijk uit Nora's kledingkast was verdwenen. Toen Nora dat ontdekte, was het huis te klein. Hij dacht even aan zijn vrouw, aan haar heftige temperament en overbezorgdheid. Ze was labiel en angstig. Toen ze elkaar net kenden vond hij het bijna fascinerend hoe ze van alledaagse gebeurtenissen een horrorscenario kon maken. Maar in de loop der jaren had deze fascinatie plaatsgemaakt voor irritatie. En nu, nu hij hier in zijn auto zat en er voor de zoveelste keer door Nora op uitgestuurd was om Annabelle naar huis te brengen, merkte hij dat hij dit niet lang meer zou volhouden.

Je kunt ze niet overal tegen beschermen, zei hij altijd, ook al wist hij dat hij Nora daarmee nog meer van streek maakte. Dat je ze niet overal tegen kon beschermen, was na-

tuurlijk geen argument om ze niet te beschermen tegen de dingen waartegen je ze wél kon beschermen. Het probleem was dat ze het niet eens waren over waar de grenzen lagen. Van Fredrik mocht Annabelle, al was het midden in de nacht, alleen naar huis lopen als ze bij vrienden was geweest. En hij was het er niet mee eens dat ze moest bel-len om te zeggen waar ze naartoe ging als ze haar plannen wijzigde. Toen hij zelf jong was, kon hij gaan en staan waar hij wilde. Hij zou helemaal gek geworden zijn als iemand hem zo op de huid had gezeten als Nora bij Annabelle. Het was dus niet zo vreemd dat Annabelle de regels overtrad. Niet de vrije teugels zijn het probleem, dacht Fredrik, maar Nora's enorme controlezucht.

Het pand waarin ooit een plattelandswinkel had gezeten, bevond zich aan de andere kant van het dorp. Het stond al jarenlang leeg en werd door de plaatselijke jeugd als feestruimte gebruikt. Fredrik wist dat veel dorpsbewo-ners bezig waren er een sloopvergunning voor te krijgen. Hij had er weleens een petitie voor ondertekend, maar dat was voor de schijn. Het enige wat er dan zou gebeu-ren, was dat de jongeren hun feesten ergens anders gin-gen houden – vermoedelijk nog verder van het centrum.

Hij parkeerde voor de voordeur. Achter het grote raam hingen vergeelde krantenaffiches van jaren gele-den. Een doffe bas bereikte zijn auto. Hij pakte zijn mo-bieltje om Nora te vragen of Annabelle al thuis was – hij wilde niet bij een groep feestende jongeren naar binnen

lopen als dat niet nodig was – maar toen hij op haar nummer wilde drukken, belde zij hem. Was hij er al?

‘Ik ben er net.’

‘Is ze daar?’

‘Ik stap nu uit de auto.’

‘Ga dan naar binnen.’

‘Dat wilde ik net gaan doen.’

De dichtbegroeide bloemperken langs de gevel van de plattelandswinkel lagen vol blikjes bier, peuken en flessen. Hij stapte door de voordeur naar binnen en kwam in de grote ruimte waar de winkel zelf had gezeten. De geur van jarenlange leegstand kwam hem tegemoet. Hij bleef even staan en liet zijn blik over de vieze vloer, de toonbank met de oude kassa en de lange, lege schappen langs de wanden glijden. Boven hem hoorde hij de muziek dreunen. Hij liep naar de deur waarvan hij wist dat die naar de bovengelegen woning leidde. Die zat op slot. Hij ging weer naar buiten, liep om het pand heen en nam de andere ingang. Op de veranda aan de korte kant lag een jongen met zijn hand in zijn broek te slapen. Fredrik moest over hem heen stappen om bij de deur te komen.

In de hal rook hij een zoetige geur. Hij liep de lange, zwenkende trap op, richting de muziek.

Warme kleren, maar een koude wind

door al die dwazen aan 't bewind

*Achthonderd graden, vertrouw maar op mij, ver-
trouw maar op mij*

Fredrik keek net op tijd omlaag om te zien dat de plank van de volgende traprede ontbrak. Het is een wonder dat hier geen doden vallen, dacht hij terwijl hij de laatste stappen naar de eerste verdieping zette.

In de keuken zaten twee jongens aan een donkere houten tafel, die bezaaid was met asbakken, flesjes, blikjes en pakjes sigaretten. Een van hen zat obsessief met een mesje in het tafelblad te hakken. De jongens kwamen Fredrik bekend voor, maar hij wist niet meer hoe ze heetten. Ze moesten iets ouder zijn dan Annabelle, anders had hij hun namen wel gekend. Ze merkten hem pas op toen hij vlak voor hen stond.

‘Hallo!’ riep de jongen die met het mes in de tafel hakte.

Toen zag Fredrik wie het was: de zoon van de eigenaar van de multiplexfabriek, Svante Linder.

‘Ga zitten en neem ook wat!’ riep Svante. ‘Kijk niet zo sip,’ ging hij verder. ‘Dit is een megagaaf feest. De rest ligt al in coma, maar wij gaan door tot de zon opkomt.’

‘Die is al op, Svante,’ zei de jongen naast hem lachend, terwijl hij tegen het vuile keukenraam tikte. ‘Hij is niet eens ondergegaan, volgens mij.’

‘Is Annabelle hier?’ vroeg Fredrik.

‘Annabelle?’ De jongens keken elkaar aan.

‘Annabelle,’ zei Fredrik opnieuw.

Svante grijnsde hem toe, waarbij een stukje mondta-bak zichtbaar werd, en zei dat hij wist dat Annabelle op ouwe kerels viel, maar dat ze nou ook weer niet moest overdrijven.

‘Jezus, je zou haar vader kunnen zijn.’

‘Ik bén haar vader.’ Fredrik zette een paar stappen naar de tafel omdat hij die jongen met die stomme grijns een klap wilde verkopen.

De jongens staarden hem aan.

‘Shit,’ zei Svante, ‘jij bent het.’ Hij trapte tegen een lege stoel aan die bij de tafel stond en zei dat het hem speet. Hij had het niet zo bedoeld... Hij bedoelde niet... Hij had hem niet herkend. Ze hadden een beetje te veel op. ‘Het is ook zo warm, ik verga van de dorst. Mix eens een drankje voor hem, Jonas,’ zei hij met een knikje naar de jongen die tegenover hem zat. ‘Maak het lekker sterk. Sta op, Jonteman.’

‘Ik wil niks drinken,’ zei Fredrik. ‘Ik wil alleen maar weten waar mijn dochter is. Hebben jullie haar gezien?’

‘Het was hier vrij druk,’ zei Svante. ‘Het ging er nogal ruig aan toe, zeg maar. We zijn al om zeven uur begonnen, daarom ligt iedereen nu al op apegapen. Ze is hier wel geweest, maar volgens mij is ze al weg. Boven zijn er nog een paar.’ Hij wees naar het plafond. ‘Als ik jou was zou ik een rondje door het pand lopen. Er zijn een paar verdiepingen,’ riep hij terwijl Fredrik naar de trap liep. ‘Ik zou ze allemaal even checken, want er liggen overal mensen.’

Hoe hoger Fredrik kwam, hoe harder de muziek klonk. Op de volgende verdieping zat een lange gang. Tegen een van de wanden stond een aquarium. Toen hij dichterbij kwam, zag hij een schildpad rondzwemmen in

het water, dat vol peuken lag. Wat bezielt iemand om een sigaret in een aquarium te doven?

Achter in de gang zat de woonkamer, waar groene pluche banken stonden met scheuren erin. Op één ervan lag een jong meisje met warrig haar. Eerst dacht Fredrik dat ze sliep, maar toen hij naar haar toe liep, zag hij dat ze haar ogen wijd open had.

‘Alles oké?’ vroeg hij.

‘Fantastisch,’ fluisterde het meisje. ‘Fijn dat je het vraagt.’ Ze begon te lachen en met haar handen te draaien. Fredrik dacht bij zichzelf dat ze meer dan alleen alcohol op had en dat hij misschien moest achterhalen hoe ze heette, zodat hij haar naar haar ouders kon brengen. Dat zou hij ook gaan doen, besloot hij, zodra hij Annabelle gevonden had.

We vriezen dood, het is zo koud

Arm kind, maar straks is het warm

De stereo stond in de kamer ernaast. De muziek stond oorverdovend hard. Het duurde even voordat Fredrik de volumeknop had gevonden en het geluid zachter kon zetten. Daarna liep hij verder en maakte de ene deur na de andere open, maar de overige kamers op de verdieping waren leeg. Toen kwam hij in een halletje waar zich nog een trap bevond. Hoe hoog is dit pand wel niet, dacht hij. Er lijkt geen eind aan te komen. Helemaal bovenin zaten twee deuren. De linkerdeur zat op slot, maar de rechterdeur gleed open toen Fredrik de deurkruk omlaagduwde.

Het raam stond open en een groezelig gordijn zwaaide door de wind heen en weer. Midden in de kamer stond een bed; onder het dekbed zag hij ritmische bewegingen.

‘Annabelle?’ zei Fredrik. ‘Ben jij dat?’

‘Wat is dit!’ Aan het voeteneind stak een jongen zijn hoofd boven de deken uit.

‘Ik ben op zoek naar mijn dochter. Ik wil alleen maar weten of Annabelle hier is.’

Fredrik zag hoe de jongen op de naam reageerde.

‘Ik weet niet waar ze is.’

‘En wie ligt er dan met jou onder dat dekbed?’

‘Rebecka,’ zei de jongen. ‘Laat even zien dat jij het bent.’

‘Ik ben het,’ zei Rebecka. ‘Ik weet niet waar Annabelle is. Ze zei dat ze naar huis zou gaan.’

‘Ik dacht dat ze bij jou was,’ zei Fredrik. ‘Jullie zouden toch bij jou thuis een film gaan kijken. Dat zei Nora.’

‘Dat waren we ook van plan,’ zei Rebecka, ‘maar er kwam iets tussen.’

‘Hoe laat is ze weggegaan?’

‘Dat weet ik niet precies. Annabelle... Ze was... behoorlijk dronken. Sorry!’ riep Rebecka toen Fredrik de kamer uit liep. ‘Ik had met haar mee naar huis moeten gaan, maar...’

‘Daar is ze dus niet?’ Plotseling stond Svante achter Fredrik.

‘Nee. Volgens Rebecka niet.’

‘Alsof zij iets weet.’

‘Wat zit daarachter?’ Fredrik wees naar een deur.

‘Daar is ze niet, dat weet ik zeker.’

‘Hoe weet je dat zo zeker?’

‘Omdat...’ zei Svante, ‘Omdat ik de enige ben die daar de sleutel van heeft.’

‘Misschien kun je hem dan even openmaken.’

‘Dat wil met alle plezier doen, maar ik ben de sleutel kwijt. Ik ben hem gisteren verloren. Daarom weet ik zeker dat daar niemand is. Heb je hulp nodig bij het zoeken, trouwens? Er staat beneden een bakbrommer. Hij is hartstikke opgevoerd. Die kunnen we pakken en...’

Fredrik keek in Svantes grote ogen. Daar was iets vreemds mee. Dit was geen jongen met wie hij Annabelle wilde gaan zoeken. In zijn toestand zou dat een regelrecht gevaar voor het publiek betekenen.

‘Natuurlijk helpen we je zoeken,’ vervolgde Svante. ‘Ik bedoel... Ik heb gehoord dat ze niet zo laat thuis mag komen en...’

Fredrik nam het jonge gezicht op en stelde vast dat het klopte wat hij in het dorp had gehoord: de zoon van de fabriekseigenaar was een onsympathieke klootzak.

Toen Fredrik weer bij zijn auto kwam, had hij drie gemiste oproepen van Nora. Hij belde haar in de hoop dat ze hem had willen laten weten dat Annabelle thuis was, maar hij hoorde meteen aan haar stem dat dat niet het geval was.

‘Ben je nog steeds bij de plattelandswinkel?’ vroeg ze, en voor hij kon antwoorden: ‘Is ze daar?’

‘Nee,’ zei Fredrik. ‘Hier is ze niet.’

‘Maar waar is ze dan wel?’

‘Weet ik niet.’

‘Rij even langs Rebecka.’

‘Rebecka is in de plattelandswinkel,’ zei Fredrik. ‘Rustig maar,’ zei hij toen Nora begon te huilen. ‘Ze is vast onderweg naar huis. Ik ga kijken of ik haar ergens zie.’

‘Zorg dat ze thuiskomt,’ zei Nora. ‘Zorg er alsjeblieft voor dat ze thuiskomt, Fredrik.’

2

Charlie werd om zeven uur al wakker. Als ze had gedronken sliep ze nooit goed, en in een vreemd bed al helemaal niet. Ze keek naar de man naast haar. Martin, zo heette hij toch? En hoe had ze zelf gezegd dat ze heette? Maria? Magdalena? Ze loog altijd over haar naam als ze een man in de kroeg tegenkwam – over haar naam en over haar beroep. Vooral om te voorkomen dat ze haar zouden opzoeken, maar ook omdat ze grapjes over handboeien en vrouwen in uniform een grote afknapper vond. Dat was haar probleem (een van haar problemen): ze was snel verveeld.

Hoe het ook zij, deze Martin was op haar afgestapt om te vragen waarom ze alleen in een bar zat, en zonder haar antwoord af te wachten had hij haar een drankje aangeboden, en daarna nog één, en na sluitingstijd waren ze naar zijn huis gegaan. Normaal gesproken was hij niet het type dat vrouwen meteen de eerste avond mee naar huis nam, zei hij terwijl hij met de sleutel in het slot van zijn huis had staan hannesen. Waarop Charlie had gezegd dat zij dat wel was. Zij was het type dat meteen de eerste avond met iemand mee naar huis ging. Martin had moeten lachen en gezegd dat hij van dat soort vrouwen hield, vrouwen met gevoel voor humor, en Charlie had niet durven zeggen dat het geen grap was.

Ze stond zachtjes op. Haar hoofd bonkte. Ik moet naar huis, dacht ze. Ik moet mijn kleren zoeken en naar huis.

Haar jurk lag op de grond in de keuken, haar slipje liet ze voor wat het was. Ze was bijna in de gang toen ze per ongeluk op een stuk speelgoed ging staan, dat heel hard ‘Mary Had a Little Lamb’ begon te spelen. ‘Verdorie,’ fluisterde ze. ‘Verdomme.’ Ze hoorde dat Martin zich omdraaide in bed. Snel liep ze de gang in, raapte haar schoenen op, maakte de deur open en snelde de trap af.

Ze werd overrompeld door het licht dat haar tegemoetstroomde toen ze door de dubbele portiekdeur naar buiten stapte. Het duurde even voor ze alle indrukken had verwerkt en precies wist waar ze was. Östermalm, Skeppargatan. Met een taxi zou ze in vijf minuten thuis zijn. Ze keek om zich heen, maar er was nergens een taxi te zien, dus begon ze te lopen.

Toen ze twee straten verder was, belde Challe.

‘Ben je aan het hardlopen?’ vroeg hij.

‘Ja, ik probeer gezond te blijven. Ben je op het bureau?’

‘Ja. Nu je toch al voor dag en dauw op bent, kun je net zo goed hier komen.’

Charlie glimlachte. Wat arbeidsmoraal betrof leek ze op haar baas; op andere vlakken waren ze erg verschillend. Maar in tegenstelling tot sommige oudere mannen in het korps leek Challe – ook al liet hij de anderen dat niet merken – nooit te twijfelen aan haar professionaliteit. Ze werd woedend als hij het niet voor haar opnam

als ze vervelende opmerkingen kreeg over haar jonge leeftijd of het feit dat ze een vrouw was, maar tegelijkertijd voelde ze zich gevleid als hij haar, achter gesloten deuren, zijn meest bekwame rechercheur noemde.

Charlie was twee jaar geleden bij de landelijke recherche begonnen. In het begin was het zwaar geweest. Op de opleiding had ze veel horrorverhalen gehoord over de gerontocratie in het korps, maar zich niet gerealiseerd hoe wijdverbreid die was, wat bleek uit het jargon, de hatelijke opmerkingen en de toespelingen op PMS als ze iemand tegensprak. De meeste collega's waren mannen van middelbare leeftijd die elkaar al decennialang de hand boven het hoofd hielden. De eerste dag was het meteen al duidelijk dat ze niet blij waren met zo'n jonge meid als collega – in elk geval niet met de positie die Charlie had. Een van hen had het zelfs met zoveel woorden gezegd: de enige plek waar hij een vrouw boven zich duldde, was in bed. Dat Charlie een bliksemcarrière had gemaakt en een bachelor in psychologie had toen ze met de politieacademie begon, deed er niet toe. Hoe had ze dat trouwens voor elkaar gekregen, had een van de mannen in het team gevraagd toen ze net was begonnen. Hoe had ze een driejarige opleiding kunnen afronden voor ze op haar twintigste naar de politieacademie ging?

Charlie had verteld hoe het zat, dat ze een klas had overgeslagen, op haar zeventiende examen had gedaan en daarna direct naar de universiteit was gegaan. Haar collega had gefronst en gezegd dat het niet goed was om

meteen na de middelbare school te gaan studeren, dat het beter was om eerst wat levenservaring op te doen, om te gaan reizen en je te ontplooien. Charlie had hem toegesnauwd dat ze het nut van reizen en tijd verspillen niet inzag. En levenservaring had ze tijdens haar studie wel opgedaan. Je leven stond niet stil als je op de universiteit zat. Haar collega had minachtend geglimlacht, alsof ze te jong en te dom was om te begrijpen wat hij bedoelde.

Charlie had lange tijd gehoopt dat deze vervelende houding met de jaren zou verdwijnen, maar naarmate ze hoger in de hiërarchie kwam, leken de afgunst en het wantrouwen alleen maar toe te nemen. In het begin had ze zich verdedigd, zich kwaad gemaakt, was uit protest de koffiekamer uitgelopen en had boze e-mails naar haar bazen gestuurd. Maar uiteindelijk had ze hetzelfde gedaan als de meeste van haar andere vrouwelijke collega's die iets hadden bereikt in het vak: ze dempte haar stem en stopte met glimlachen, waardoor ze meer tijd en energie had voor datgene waarvoor ze was aangesteld. Slap, dacht ze soms, laf en egoïstisch. Maar als ze dit niet had gedaan, had ze niet kunnen blijven, zich niet kunnen ontwikkelen en niet kunnen opklimmen. En die behoefte was groter dan de wil om het gevecht met idioten aan te gaan die niet beter wisten.

Niet alle mannen in het korps waren natuurlijk hetzelfde, er waren uitzonderingen, en een van hen was Anders Bratt: haar naaste collega. Hij was maar een paar jaar ouder dan zij, en ze had hem meteen gemogen. Ze

hadden een totaal verschillende achtergrond. Anders was een typische rijkeluihzoon, met een veilige en rijke jeugd, met zeilkampen in de zomer en skivakanties in de Alpen in de winter. Hij kon zelfgenoegzaam, arrogant en plagerig zijn, maar Charlie vergaf hem dat allemaal omdat hij ook drie eigenschappen had die ze waardeerde: hij had het hart op de goede plek, gevoel voor humor en zelfkennis. Anders zei vaak lachend hoe leuk hij het vond dat zij bij het team was gekomen en de boel een beetje in beweging had gebracht. Ze hadden het over haar naam gehad. De eerste dag had iemand haar gevraagd of ze haar voor het gemak Charline konden noemen, anders moesten ze steeds hun achternamen erbij zeggen als ze haar en haar baas uit elkaar wilden houden. Maar Charlie wilde dat niet. Ze wilde Charlie genoemd worden, en niets anders.

Later had Anders haar verteld dat iedereen erom had moeten lachen – dat de baas een andere naam had moeten aannemen toen zij bij hen kwam werken. Hoeveel mensen kregen hun baas zover dat hij zonder morren zijn naam veranderde?

Charlie verstapte zich en vloekte.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg Challe.

‘Niks.’

‘Dus, kun je zo meteen komen?’ vroeg Challe.

De schrik sloeg Charlie om het hart. Moest ze vandaag werken? Had ze gedroomd dat Challe tegen haar had gezegd dat ze vrij moest nemen?

‘Ik weet dat ik gezegd heb dat je thuis kon blijven,’ ging Challe verder, ‘en ik weet dat we een warmterecord hebben en zo, maar er is iets gebeurd. Heb je de kranten al zien?’

‘Kranten?’ Toen realiseerde Charlie zich dat ze niet eens het nieuws op haar mobieltje had gelezen.

‘In Västergötland wordt een meisje van zeventien vermist.’

‘Sinds wanneer?’

‘Sinds de nacht van vrijdag op zaterdag. Die provincialen daar dachten eerst dat ze vrijwillig verdwenen was, daarom hadden ze het niet gemeld. Maar er zijn een paar dingen die toch op een misdrijf wijzen.’

‘Wat dan?’

‘De bekende dingen: haar mobieltje is niet gebruikt en er is niets van haar bankrekening gehaald.’

‘Waar in Västergötland?’ vroeg Charlie.

‘Gullspång.’

Charlie stopte. Challe vertelde verder over de vermissing, maar ze luisterde niet meer. Het enige wat in haar oren weerklonk, was de naam van het dorp: Gullspång.

‘Charlie?’ zei Challe. Ze hoorde dat hij een sigaret opstak. ‘Ben je er nog?’

‘Ja.’

‘Ik stuur jou en Anders erheen. Het is misschien wel goed voor je,’ vervolgde hij, ‘om er even tussenuit te gaan.’

Charlie kon het niet laten om te zeggen dat het voor Hugo misschien ook wel goed was om er even tussenuit

te gaan. Trouwens, ze was toch met een andere zaak bezig? Maar daar zou Challe andere mensen op zetten, want die zaak zat nog in de beginfase, en ja, hij kon Hugo ook sturen, maar Charlie moest het niet als een straf zien, maar als een...

Nu, dacht Charlie, nu zeg ik dat ik niet kan, dat ik er niet heen kan gaan.

‘Charlie?’

‘Oké,’ zei ze. ‘Ik ga erheen.’ Is het politiebureau er nog, wilde ze vragen, maar in plaats daarvan hoorde ze zichzelf zeggen dat ze over een uur op haar werk zou zijn.

Nadat ze opgehangen hadden, ging ze naar de dichtstbijzijnde 7-Eleven. Op een krantenaffiche keek onder de kop VERMIST een rossig meisje met grote ogen haar aan. Ze klikte de nieuwsapp op haar telefoon aan en begon te lezen. Het meisje was de zeventienjarige Annabelle Roos. Haar achternaam klonk bekend, maar Charlie kon hem niet plaatsen. Maar ze kon ook niet alle namen in het dorp nog weten. Ze was er niet meer geweest sinds... Ze telde de jaren. Was het echt negentien jaar?

3

Charlie moest nog een paar straten lopen voor ze thuis was. Er was geen taxi langsgereden, en ze ging nooit met de metro. Ze kreeg moeite met ademen als ze zich onder de grond bevond. Haar voeten deden pijn in haar hooggehakte schoenen. Ze stopte en trok ze uit. Het asfalt verwarmde haar voetzolen. Mensen die me nu zien raden nooit wat voor werk ik doe.

Toen ze thuiskwam en haar gezicht in de gangspiegel zag, vloekte ze hardop. Vlak boven haar linkerwenkbrauw zat een snee, die fel rood afstak tegen haar bleke huid. Ze voelde aan de dikke korst en besepte dat die niet met make-up verdoezeld kon worden. Hoe had ze die in godsnaam opgelopen? Maar toen schoot het haar te binnen: de douche. Die Martin en zij hadden elkaar ingezeept, toen was ze uitgegleden en had zich gestoten aan... de douchekop? Ze wist niet eens meer waar ze zich aan gestoten had.

Ik ben een parodie op een politieagent, dacht ze: eenzaam, sociaal mislukt en met een zwak voor drank. Maar ze stelde zichzelf gerust met de gedachte dat het slechts periodes waren. Het werd erger als de zomer er aankwam, als het leven moeilijk voor haar werd.

Ze vond het bijna jammer dat ze geen man had die haar collega's hiervan konden verdenken. Nu zou ieder-

een vermoeden dat de wond... Ja, wat zouden ze eigenlijk vermoeden? Met het oog op het vorige personeelsfeest lag de gedachte aan overmatig alcoholgebruik voor de hand. Challe zou zeggen dat ze hulp nodig had, en zij zou antwoorden dat ze zich prima redde en alles onder controle had.

Maar geloofde ze het zelf?

Zelfmedicatie, had een serieuze therapeut haar eens gevraagd toen ze hem met tegenzin over haar relatie met alcohol had verteld. *Drink je om je angstgevoelens te dempen?*

Charlie had gezegd dat dat niet de reden was.

Wat was dan wel de reden?

Ze dronk om zich te ontspannen, om haar zenuwen te kalmeren, om wat rust in haar hoofd te krijgen. Soms moest ze gewoon iets drinken om zich goed te voelen.

Waarop de therapeut haar streng had aangekeken en gezegd dat dat onder zelfmedicatie werd verstaan.

Charlie liep de woonkamer in. Op de salontafel stonden bierblikjes en asbakken. Het ging goed met het niet-roken, dacht ze terwijl ze een plastic zak zocht om alles in weg te gooien. Toen ze de ergste troep had weggewerkt ging ze op de bank zitten en keek om zich heen: de open ruimtes, het hoge plafond, de houten vloeren. Zonder de verpieterde planten, stapels kleren en ramen die al in tijden niet waren gezeemd, had het een mooie woning kunnen zijn. Aan alles was te zien dat hier iemand woon-

de die geen enkele belangstelling had voor woninginrichting. Ze zou wel graag mooi willen wonen, maar ze leek er het talent niet voor te hebben. Soms kreeg ze even de geest en besloot ze haar huis in te richten zoals in de bladen, de glossy's die bij de tandarts lagen. Ze hoopte dat een wit appartement haar gelukkiger zou maken – of in elk geval minder ongelukkig. Witte muren, witte vloeren en een paar strategisch geplaatste oude objecten die ze had geërfd of meegenomen van haar reizen. Maar ze had geen geërfde spullen, en reizen... Ze reisde nooit. Bovendien kende ze veel te veel ongelukkige mensen met zo'n huis om in dat sprookje te geloven.

Op de bank in de keuken lag een eenzame sigaret. Ze wilde hem net weggooien, maar bedacht zich – ze stak hem op, ging bij de afzuigkap zitten en rookte hem tot het filter op. Nu ga ik bellen, dacht ze. Nu ga ik Challe terugbellen om te zeggen dat ik er niet heen kan gaan, dat die plek... dat ik om persoonlijke redenen niet kan gaan. Ze pakte haar telefoon, maar legde hem weer neer. Ze was misselijk geworden van de sigaret. Ze stond op en liep naar de badkamer.

In de douche hield ze haar gezicht onder de waterstralen en besloot zich professioneel op te stellen. Zolang ze dat deed, zou het allemaal goed komen. Of niet? Ze had haar best gedaan om het te vergeten en achter zich te laten – om het dorp, het huis, de feesten en Betty's ups en downs te vergeten. En soms had ze bijna het gevoel dat het haar was gelukt, maar gaandeweg had ze geleerd dat

dat gevoel slechts tijdelijk was, dat rustige periodes altijd werden gevolgd door zware, dat de herinneringen haar op elk moment konden overvallen en terug konden brengen naar die plek, die nacht.

Een succesverhaal, zo had een vrouw van het maatschappelijk werk in Gullspång haar genoemd toen ze elkaar in Drottninggatan tegen het lijf waren gelopen. Ondanks haar moeilijke jeugd was het toch goedgekomen met haar.

Charlie had haar veel te blije gezicht bestudeerd en gedacht: misschien moet jij eens leren tussen de regels door te lezen.

Toen ze klaar was met douchen, pakte ze haar spullen. Op het nachtkastje lagen drie boeken waarin ze begonnen was. Ze vouwde in elk boek een ezelsoor en stopte ze in haar koffer. Tussen de stapel kleren in haar kledingkast zaten bijna geen schone kleren. Ze viste een paar jurken, spijkerbroeken en tops uit de wasmand en stelde vast dat de vraag wat ze aan moest het minste van haar problemen was.

4

‘Wat is er met je voorhoofd gebeurd?’ was het eerste wat Anders zei toen Charlie hem bij de entree van het politiebureau aan Polhemsgatan tegenkwam.

‘Ik heb me gestoten.’

‘Dat snap ik. Maar hoe?’

‘Doet dat ertoe?’

‘Straks hou je er nog een litteken aan over.’

‘Mijn huid geneest altijd goed.’

Ze gingen door de poortjes. Bij de lift scheidden hun wegen. Charlie nam altijd de trap. Ze had er lak aan dat haar collega's zich vrolijk maakten over haar claustrofobie. Het ergste wat kon gebeuren was dat de lift zou blijven steken, zeiden ze, en dan kon je toch gewoon om hulp bellen? Maar alleen al het idee om in zo'n kleine ruimte tussen twee verdiepingen te hangen vond Charlie angstaanjagend. Voordat er hulp was gekomen, zou ze al doorgedraaid zijn.

‘Challe wacht op je in de vergaderkamer,’ zei Anders toen ze elkaar voor de lift op de derde verdieping weer zagen.

‘Waar ga jij dan heen?’

‘Thee halen. Ik heb een vreselijke nacht gehad.’

Wat heb je dan aan thee, dacht Charlie.

‘Annabelle Roos,’ zei Challe toen ze op de zachte rode stoelen in de vergaderkamer waren gaan zitten en Anders met een kop thee binnenkwam. ‘Ze is in de nacht van vrijdag op zaterdag verdwenen na een feest waar ze niet naartoe mocht. Er blijkt die avond nogal veel gezopen te zijn, dus veel hebben ze niet uit de jongeren kunnen krijgen. Op een gegeven moment, waarschijnlijk ergens tussen twaalf en één, heeft ze het feest alleen verlaten, en sindsdien... sindsdien is ze vermist. Haar mobieltje is niet gevonden en er is geen geld van haar rekening gehaald.’

‘Vier dagen geleden,’ zei Anders. ‘Waarom zijn ze haar niet eerder gaan zoeken?’

‘Ze is zeventien,’ zei Challe, ‘en kennelijk is ze weleens eerder vermist geweest. Volgens de plaatselijke politie heeft ze de naam... losbandig te zijn.’

‘Losbandig?’ zei Charlie. ‘Wat is dat nou voor woord?’

‘Ik zeg alleen maar wat ze tegen mij hebben gezegd. Ze hebben in elk geval versterking nodig, dat staat vast. Ik heb jullie alle materiaal al gemaild. Het is driehonderd kilometer rijden, dus jullie hebben genoeg tijd om het door te nemen.’

Anders ging naar de wc. Charlie pakte haar laptop, logde in, opende haar mail en begon de documenten te lezen die Charlie had gestuurd. Dat de tekst over de vermissing formeel en zakelijk was maakte niet uit – voor haar kreeg het allemaal kleur.

‘Wat zie je bleek,’ zei Anders toen ze naar de auto liepen.

‘Ik ben gewoon een beetje moe,’ zei Charlie. ‘Het zal wel door de hitte komen.’

Omdat ze allebei niet graag bijrijder wilden zijn, begonnen hun autoritten steevast met gekibbel over wie er mocht rijden. Maar nu haar adem naar uitgaan en alcohol stonk, was een discussie uitgesloten.

Charlie klapte de zonneklep omlaag en inspecteerde haar gezicht in het spiegeltje. Anders had waarschijnlijk gelijk, ze zou er een litteken bij krijgen. Vlak naast haar linkeroog zat het lichte plekje van het ongeluk met de fles. Het zag eruit als een omgekeerde S. Betty had gezegd dat ze ongelooflijk veel pech had gehad dat ze zo ongelukkig was gevallen, maar dat ze blij moest zijn dat haar oog gespaard was gebleven. Het had veel erger kunnen aflopen.

‘Laat geworden gisteren?’ Anders keek haar aan.

Charlie knikte.

‘Ik snap niet hoe je het volhoudt. Je gaat nooit naar huis. Je blijft altijd tot het eind hangen als je gaat stappen.’

‘Het is helemaal niet zo lang geleden dat wij dat samen ook nog deden.’

Anders zuchtte. ‘Dat voelt als een heel ander leven.’

Charlie zei niets meer. Het stoorde haar dat Anders zo veranderd was sinds hij vader was geworden. De laatste maanden was hij vrijwel altijd korzelig en prikkelbaar. Charlie wist dat zijn vrouw een gelijkwaardige relatie wilde, en voor haar betekende dat dat ze om de nacht de baby moesten verzorgen. Dat zij zwangerschapsverlof had, deed er niet toe, klaagde Anders, want volgens haar

was de hele dag een kind verzorgen net zo veeleisend als een baan buitenshuis. Hij zei dit soort dingen om bijval van Charlie te krijgen, maar Charlie wist niet zo goed wat ze ervan moest vinden, het lag er maar net aan wat voor baan en wat voor kind je had.

Anders zette de radio harder. Er werd een country-liedje gedraaid.

‘Niet doen,’ zei hij toen Charlie zich naar voren boog om een andere zender te zoeken. ‘Luister even.’

*I had a daughter called her Annabelle
She's the apple of my eye*

‘Ik wil de tekst horen.’ Anders zette het geluid nog harder.

*When I'm dead and buried I'll take a hard life of tears
For every day I've ever known
Anna's in the churchyard, she's got no life at all*

‘Wat onbehaaglijk dat ze net nu dit liedje draaien. Een dood meisje met dezelfde ongebruikelijke naam als het meisje in onze zaak.’

‘Dat is gewoon toeval,’ zei Charlie.

‘Maar je zegt toch altijd dat je niet in toeval gelooft?’

‘Je bent in de war met Challe. Ik geloof niet in het lot.’

‘Is het niet saai om alleen maar in toeval te geloven?’

De meeste mensen die ik ken geloven op de een of andere manier in het noodlot.’

‘Dat is omdat ze “het lot” en “toeval” door elkaar halen,’ zei Charlie. ‘Dat, samen met allerlei wensgedachten.’

‘De meeste mensen willen gewoon betekenis geven aan dingen die gebeuren.’

‘Ja. Daarom maken ze zichzelf wijs dat het lot bestaat.’

Ze draaide de volumeknop omlaag en hoopte dat Anders zou ophouden met praten.

5

‘Heb je je al ingelezen over dat dorp?’ vroeg Anders.

Ze waren inmiddels op de snelweg. Charlie ergerde zich aan Anders’ onregelmatige rijstijl. Ze schudde haar hoofd en probeerde haar misselijkheid te onderdrukken door haar blik op de weg te houden en niet te denken aan wat ze de avond ervoor allemaal achterover had geslagen. Ze had zichzelf voorgenomen het bij bier te houden (het begon altijd met zo’n soort voornemen). Ze had met een oud-collega afgesproken, en het was allemaal heel leuk begonnen: een paar biertjes, wat herinneringen ophalen en een beetje ouwehoeren, maar haar collega was om een uur of twaalf naar huis gegaan; hij moest de volgende dag vroeg op omdat hij op reis ging. En toen was die Martin gekomen en had alles verpest. Ze dacht aan de zoete drankjes en slikte een oprisping weg. Er kwamen steeds meer herinneringen van de avond ervoor naar boven. Ze had wijn over zichzelf gemorst, en Martin had haar naar de douche gedragen... Hij had haar tegen de douchewand aangedrukt en haar genomen terwijl het water over hen heen sijpelde. Bijna als in een film, dacht ze – als ze niet zo dronken waren geweest, ze niet was uitgegleden en haar voorhoofd had gestoten en hij haar naar bed had moeten helpen... Allezus, ze leerde ook nooit van haar fouten.

Fan van Lisbeth Salander uit de
Millennium-trilogie, van Saga Norén
uit *The Bridge* en van Sarah Linden
uit *The Killing*?
Dan raak je zeker verslaafd
aan Charlie Lager

‘Briljante detective, indringend als een Zweedse
zomernacht.’

Dagens Nyheter

‘Dé crimehit van deze zomer.’

Sveriges Radio

‘Niet voor niets verkozen tot beste thrillerdebuut
van het jaar. Bengtsdotters stijl is licht en elegant
en haar verhaal heeft pit. Dit is dé grote Zweedse
crimesensatie.’

Dagbladet

